

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5130/2022
31.05.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Горан Брдар, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Иванка Марковић адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 507/21 од 13.04.2021. године, у седници одржаној 31.05.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Краљеву Гж 507/21 од 13.04.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиле изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Гж 507/21 од 13.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 381/17 од 20.03.2019. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да тужилци исплати 2.400 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате, са припадајућом законском затезном каматом на тај износ према члану 4. став 1. Закона о затезној камати почев од 19.01.2017. године као дана подношења тужбе па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева тужилце којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати преко износа досуђеног ставом првим изреке па до потраживаног износа, још 600 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом на тај износ према члану 4. став 1. Закона о затезној камати, почев од дана подношења тужбе, као неоснован. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужилци накнади трошкове поступка у износу од 69.680,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности па до исплате.

Пресудом Вишег суда у Краљеву Гж 507/21 од 13.04.2021. године, преиначена је првостепена пресуда у ставу првом изреке, тако што је одбијен тужбени захтев тужилце којим је тражила да се обавезе тужени да јој плати 2.400 евра у динарској противвредности према средњем курсу НБС на дан исплате са припадајућом законском затезном каматом на тај износ према члану 4. став 1. Закона о затезној камати почев од

19.01.2017. године као дана подношења тужбе до исплате. Ставом другим изреке преиначена је иста пресуда у ставу трећем изреке којим је одлучено о трошковима поступка, тако што је обавезана тужила да туженом на име накнаде трошкова поступка исплати износ од 73.961,34 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, с предлогом да уколико Врховни суд не прихвати да одлучи о ревизији тужиле као о редовној на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП о ревизији одлучи применом одредби члана 404. став 1. ЗПП, из разлога прописаних том законском одредбом.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), у вези члана 92 Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Тужила ревизијом не указује на постојање потребе да се размотре правна питања од општег интереса или да постоји потреба новог тумачења права или неуједначена судска пракса, већ се наводима ревизије оспорава чињеничноправни закључак другостепеног суда да нису испуњени услови из одредбе члана 210. Закона о облигационим односима. Разлози на којима је заснована одлука другостепеног суда одговарају и усклађени су са важећим тумачењем права и владајућим правним схватањем у пракси ревизијског суда у правној ситуацији када парничне странке нису закључиле анекс уговора о купопродаји пословног простора којим би продавац купцу продао и део пословног простора на ком је продавац уписан као власник, због чега нема потребе за новим тумачењем права, а уз одлуку нису достављене другачије одлуке овог суда о истим чињеничним и правним основима.

Сагласно наведеном, Врховни суд сматра да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужиле као о изузетно дозвољеној јер за то нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужиле није дозвољена.

Наиме, чланом 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате стеченог без основа поднета је 19.01.2017. године, а као вредност спора означено је 3.000 евра. Имајући у виду да се у конкретном ради о имовинско правном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, то се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, сходно члану 479. став 6. ЗПП.

Ревизија тужиле није дозвољена ни по одредби члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП која прописује да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио одлуку

и одлучио о захтевима странака. Ово из разлога што се наведена законска одредба не примењује у споровима мале вредности, јер је њена примена искључена одредбом члана 467. ЗПП којом је искључена примена општих правила због прописаног специјалног правила садржаног у одредби члана 479. став 6. ЗПП.

Из ових разлога применом члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић